

Píseň strašlivá o tom velkém dialogu, který nastal v Čechách léta Páně 19

Jan Burian

1. Moje máma říkávala: "My jsme rodina,
my jsme rodina, my jsme rodina,
príma čupr nóbl lidi, žádná spodina,
žádná spodina, žádná spodina."

2. "Vem si, hochu, lopatičku, na písku si stav,
na písku si stav, na písku si stav,
a když přijdou kamarádi, jen s někým se bav,
jen s někým se bav, jen s někým se bav."
R: [: S Frantou ne a s Karlem jo,
a s Honzou ne, a s Jirkou teprv ne! :]

3. Bortí se mi zámky z písku, já však mám svou čest,
já však mám svou čest, já však mám svou čest,
nebavím se skoro s nikým, zpívám o sto šest,
zpívám o sto šest, zpívám o sto šest.
R: [: S Vaškem ne a s Láďou jo,
a s Lojzou jo, a s Lubošem už ne! :]

4. Moje vlastní děti praví: "Tati, ty jsi cvok,
tati, ty jsi cvok, tati, ty jsi cvok,
když furt mluvíš sám, to není žádněj dialog,
žádněj dialog, žádněj dialog!"
R: [: S Vaškem ne a s Gustou jo,
a s Joskou ne, s Milošem tuplem jo! :]

5. Přestaňte mi, děcka, dělat z pískoviště chlív,
z pískoviště chlív, z pískoviště chlív,
dialog je, když teď mluvím jinak nežli dřív,
jinak nežli dřív, jinak nežli dřív!
R: [: S Ludvíkem ne, se Sášou ne,
s Vasilem ještě jo, s Michalem radši ne! :]
R: A s tebou jo, a s tebou ne,
a s někým jo, a s každým hned tak ne!